

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Min Ven - Christian Petersen ... (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Min Ven - Christian Petersen ... (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid81639/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Een, i hvis rene Sjæl, Blomstringen evig er ung
Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt
Men i hvis skjulteste Vraa ikkun det Gode har Hjem
Er du en Ynder af Floras rige, afvexlende Grupper
Det som kan svare til dem finder du i hendes Sjæl
Andagten Evighedsblomst har der sin frodige Jordbund
Blidhedens stille Grønt kvæger det fremmede Blik
Troskabslilien groer og spreder i Skyggen sin Vellugt,
Venskabs rankende Blomst, Æmheds Rose, de blaa
Gavmildhedens undseelige Blomster – Forglemmigeiskarer
Fylde hver lønlig Krog Øiet tør nærme sig til –
Men – alt førmeget jeg talte – her hades den leflende Ordstrøm
Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram.
Kom i den gjæstfri Sal! see Kredens smilende Lykke
Og, har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bøn
At den vil skjærme og frede hvad den jo selv har opelsket
Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu –

Min Ven – Christian Petersen ...

Saxkjøbing 16de Jan. 1839.

Min Ven – Christian Petersen! –

Du kan tænke, hvorledes jeg over Dit Brev forleden – kom i Heden; – søgte blandt mine Sager heden og deden; – i alle Skuffer foroven og nedenu; – maalte i Længden og Bredden; – prøved at skille Klinten fra Hveden; – trak min Staalpen, og stak den atter i Skeden; – puslede Kammen; – pryglede Ammen; – beed af Madammen; – stirred i Kakkellovnsflammen; – slog Hænderne sammen; – og dog tilsidst, Forlangendet ei honoreerte, – men, som den belgiske Bank, falleerte. – Imidlertid menes, – naar Tid forlenes, – og Kræfterne enes, – at Vexelbefalingen – trods, som sædvanlig, Forhalingen, – ikke skal immer savne Betalingen. – Med Rette bliver Du skarlagensrod, – over dette tragikomiske Stod, – Din Vens Nød, – og ringe

poetiske Levebrød. – Men, hvorfra i Hast skulde jeg hente – det man kunde fordre, skjøndt ikke vente, – det Fornuftigdydige, – Hørige og Lydige, – ikke Anmassende, – men høist Anpassende, – ikke kritiske – eller politiske, – men Vanillesøde, – Ederduunbløde, – Publikumsmeltende, – Bravoombeltende, – kortsagt, Smagfuldtsmidige, – Konstigtusindsidige, – hvor jeg var vant til at finde det Stridige, – Utidige, – det Plumpe, – saavel med Hensyn til Mellemstykke som –, – hvor Hovedet var for stort, – Hjertet forgjort, – og det Hele ikke bedre end –. – Ak, jeg elendige Prakker! – Upoetiske Poppegoie- og Pølsesnakker! – Mine Collegers alleruværdigste Makker! – Jeg beder, at Du paa min undseelige Muses Vegne, – og paa mine egne, – med al den Elegants, som nu er Moden, – og som Du kjender, haaber jeg, fra Roden – og Urteboden, – hilser i hendes comfortable Stue – den talentfulde Frue, – hvis Yndigheds Skue – mig altid var en sand, æsthetisk Bespisning, – en hellig Undervisning; – hvis Stemmes Klangfigurer – dybt i min Sjæl har trukket sine Furer; – samt, ikke mindre, – hendes Mand, djærv af Ydre som af Indre, – han, der af Digternes Klumper – og Stumper, – Huller – og Nuller – gjør, ei blot et Bulder, – men Helte med Ansigt og Skulder, – hvis Røst som en Torden ruller; – at Du dem begge, med tilbørlig Udfyldning, – fornøden Forgyldning, – og hvad dertil hører, bringer Din Vens Undskyldning, – at han, istedetfor Bidrag til Nydelsesforvoldningen, – Konstudfoldningen, – kortsagt Aftenunderholdningen den 20de Januar, – har, – hvormeget det end i Hjertet skar, – maattet give dette indholdslose Svar.

Din EA.

P. S. Med næste Post, som fører Pakker, – om Hundreddalersedlerne og andre Ting jeg snakker.